

CONFESIONES EN LO HÚMEDO*

Clavé en mis labios las chinchetas de los dientes
tus senos retumbaron dados para el tardío juego.
Los patinadores arañaron el hielo de las venas
y la sangre, paracaídas cerrado,
gritó su himno en arcoíris;
tú esperaste los derrumbamientos en abismo
igual que los postigos de tu mirada oculta,
en las mieses de alfombras sembradas sobre el diván
lavé tu torso en los claros de alamedas
palpé sediento el oasis para el camello que llevamos dentro.

Grité tu nombre con todos mis poros
descolorida fue la respuesta enquistada en copos,
sacudí las campanas de los objetos de la casa,
mordí paredes, terracotas del alma,
y echado como una tarima para pies trastorné el pensamiento.

DESTĂINUIRI ÎN UD

Mi-am bătut în buze pionezele dinților/și sâniile tai au răsunat zaruri
pentru jocul târziu./Patineurii au zgâriat gheața din vine/și sângele, pa-
rașută-nchisă,/și-a strigat imnul său în curcubee;/ai așteptat prăvăliri-
le în abis/precum obloanele privirilor tale ascunse,/în holdele covoare-
lor semănate pe divan/ți -am spălat torsul în luminișurile aleelor/și înse-
tat am pipăit oaza pentru cămilele din noi.//Ți-am strigat numele prin toți
porii/și decolorat a fost răspunsul închistat în fulgi,/am zgduuit clopote-
le obiectelor din casă,/am mușcat pereții, teracota sufletului,/și așternut
podea pentru picioare am răvășit gândul.//

* Publicado en el número 3 de la revista *Alge* el 13-23 de noviembre de 1930.

Con manos pegadas a las alturas te estremeces,
se ven en las miradas las ocultas postraciones,
cuerpo vestido en el respaldo de los monjes que habitan las pestañas,
tus pies, laca para las piedras.

La campana está pegando sellos en el oído esculpido en nosotros;
las ventanas abren su borde sellado en los labios
y boomerang, el latón abre los cofres
cubriendo el cuerpo y la frente.

En los peldaños delanteros, los nómadas que llevo dentro se ahorca
ron de la espina dorsal.

En la hojalatería de tu tejado, caí con la lluvia en la voz
gotas, las caravanas, chuparon luego el frío
con la cabeza pegada, patíbulo de rejas,
apresé entre los dientes la vestimenta sifonófora
y abrí los botones
como si fuesen venas.

//Cu mâinile lipite de înălțimi te cutremuri,/în priviri se văd ascunse pros-
ternările,/cu trupul îmbrăcat pe speteaza monahilor din gene,/picioarele
tale, fixativ al pietrelor.//Clopotul lipește mărci în auzul sculptat în noi;/fe-
restrele își desfăc bordura lipită pe buze/și bumerang, alama desface cu-
ferele/și acoperă trupul și fruntea.//Pe treptele din față, lăieții din mine
s'au spânzurat de șira spinării.//Pe tinichelele acoperișului tău, am căzut
cu ploaia din glas/picături, caravanele, au supt apoi frigul/și lipit cu capul,
eșafod pe zăbrele,/am prins în dinți îmbrăcăminte sifonoforă/și-am desfă-
cut nasturii/precum vinele.

¿DEDOS?*

Déjame que te hable ahora
de la mujer sin dedos:
Llegó una noche,
yo fijaba sábanas en las ventanas,
para tomar el baño de la noche.
Estaba desnudo hasta el dedo
ella era la mujer ciega y sin dedos
en el dedo.
Al palparme desnudo, se asustó
y me pidió tocarle el seno
para confirmarme;
al enganchar mi dedo en su blanco pezón
me lo robó en su ventrículo
y tal y como había aparecido se esfumó.
Y a mi amigo del cuarto de al lado,
a cada uno un dedo.
El edificio sin dedo se apoda ahora
nuestro edificio.

Esta es la historia de la mujer que
no tenía dedos.

DEGETE?

Lasă-mă să-ți spun acum/despre femeia fără degete:/A venit într-o seară,/pe când lipeam cearșaful de ferestre,/ca să fac baie de seară./Eram gol până-n deget/și ea era femeia oarbă și fără niciun deget/in deget./Când m-a pipăit gol, s-a speriat/și mi-a spus să-i pun mâna pe sân/să-mi confirme;//când mi-am agățat degetul de sfârcul ei alb/mi l-a furat în ventricul/și a dispărut cum a venit./Și la prietenul meu din camera vecină,/tot câte un deget./Clădirea fără deget este poreclă/clădirii noastre.//Aceasta-i povestea femeii care/n-avea nici un deget.

* Publicado en el número 5 de la revista *Alge* el 13 de febrero de 1931. Firmado bajo el pseudónimo Costea Șar.

¿PATOS?*

Los ancianos tienen barbas blancas
delgado es su cuerpo roído por ratones,
y van perdiendo el serrín con los harapos
son ancianos y tienen las mejillas en la boca.
Por aquí, todos esculpen su retrato en él,
el cuerpo se divisa de vez en cuando, bajo los calzones
y el baño está cerca
les avergüenza el baño a los ancianos,
no porque dentro vean mujeres blancas y desnudas.

RĂȚE?

Bătrânii au bărbile albe/slab le este trupul ros de șoareci,/tărăța le curge pe
drum cu zdrențele/și ei sunt bătrâni cu obraji în gură./La noi, toți au por-
tretul sculptat în el,/trupul se vede ici, colo prin izmene/și baia e aproape/și
bătrânilor le e rușine de baie,/nu pentru că văd în ele femei goale și albe.

* Publicado en el número 5 de la revista *Alge* el 13 de febrero de 1931. Firma-
do bajo el pseudónimo Costea Șar.